
SATURDAY NIGHT FEVER
HELP!
John
Travolta

Jatkoa sivulta 17

sosan, hänestä tulee suuruudenhullu, tyttö sanoi melkein itsekseen. Sitten hän käänsi selkänsä ja aloitti monimutkaisen liikesarjan harjoittelemisen. Hän vähät välitti Tonysta. Tony oli kuin noiduttu. Hän oli vihainen. Hän tunsi itsensä avuttomaksi ja inhosi sitä tunnetta. Lopulta hän lähti. Ulos mennessään hän kysyi Peteltä, mikä tytön nimi oli ja milloin hänellä oli tapana käydä studioilla.

Tiistaina hän meni takaisin tanssistudioille. Tällä kertaa tyttö oli pienessä voimistelusalissa harjoittelemassa. Hänen liikkeensä olivat yhtä varmoja ja suloisia kuin Tony oli muistanutkin. Hän tarkkaili tyttöä ja nautti. Sitten hän meni sisään.

— Kuule, minulla on asiaa sinulle. Olet Stephanie, Stephanie Mangano.

Tyttö pysähtyi kesken liikkeen ja näytti hämmästyneeltä. Oli vaikea nähdä, oliko hän ärtynyt vai imarreltu siitä, että Tony oli vaivautunut ottamaan selkoa hänen nimestään.

— Minä olen Tony Manero. Meillä on sama alkukirjain sukunimessä.

— Joten kun menemme naimisiin, minun ei tarvitse vaihtaa nimikointeja liinavaatteisiin, tyttö sanoi pilkallisesti.

— Lähdetkö kanssani kuppilaan? Tanssit fantastisesti — et vain hyvin. Ja minäkin olen fantastinen. Meistä tulee yhdessä lyömättömiä, voimme voittaa kerralla 2001:n kilpailun.

Pete oli sanonut, että tyttö on täältä. Sitä oli vaikea uskoa, mutta Tony arveli että se on totta. Jokin tytön tavassa puhua. Ja hän tanssi oikein.

Hetken ajan tyttö näytti kiinnostuneelta. Sitten hän oli taas poissa, kaukana Bay Ridgesta.

— Tanssi ei ole kaikkea, hän sanoi. Olemme ikuisuuksien päässä toisistamme, sinä ja minä — kulttuureiltamme, henkisesti.

— Mitä paskapuhetta tuo on? Tony sanoi. Tule nyt, niin saat selittää samalla kun syömme.

He olisivat ehtineet harjoitella koko joukon mutkikkaita askelia siinä ajassa joka tytöltä vei sanoa »okei».

Tony odotti sillä aikaa kun hän vaihtoi vaatteita, ja sitten he menivät lähimpään kahvilaan. Stephaniella oli yllään erityisen hienosti leikattu jakku, vaaleat pitkät housut ja villapusero. Takki näytti kalliilta, samoin housut ja villapusero, mutta painopiste oli enemmän seksissä kuin tyylikkyydessä.

— Ihmiset ovat erilaisia siellä missä käyn työssä — eivät lainkaan sellaisia kuin täällä, hän sanoi.

— Ei tämä Brooklynin huonointa osaa ole, Tony sanoi.

— Ei, mutta tämä ei ole Manhattan. Et uskokaan miten toisenlaista on joen toisella puolen. Siellä... Ihmiset ovat niin tyylikkäitä, toimistot niin upeita, kaikki sihteerit käyvät kalliissa tavarataloissa ostoksilla. Se on toinen maailma — itse asiassa.

He tilasivat sitruunateet.

— Olen alkanut juoda teetä, Stephanie sanoi. Se on... elegantimpaa. Kaikki naissihteerit juovat teetä. Olen ollut siinä agenttifirmassa töissä vasta puoli vuotta, mutta he haluavat opettaa minua. Tässä eräänä päivänä tuli Laurence Olivier toimistoon. Hän puhui minun kanssani.

Stephanie jatkoi juttelemistaan. Tony tuskin kuuli sanoja, mutta hän piti tytön äänestä, epävarmuudesta joka kuvastui hänen äänestään hänen yrittäessään ponnahtaa Bay Ridgesta siihen toiseen, kauniiseen ja täydelliseen maailmaan joen toiselle puolen. Hän tajusi tytön kevyen, heikon halveksunnan, pelon kaiken uuden edessä.

— Näetkös, muutan omaan asuntoon Manhattanille, hän sanoi. Et aavistakaan kuinka kehityn. Siksi voimme vain tanssia yhdessä. Ei enempää, ei mitään sinun ja minun välillä.

— Miksi ei?

— Koska en enää pidä sinunlaisistasi pojista. Olet liian nuori, sinussa ei ole tyyliä. Olen kyllästynyt tökeröihin poikiin, jotka luulevat tietävänsä kaiken, vaikka eivät ole nähneet tai tehneet mitään.

Tony sekoitti kahviaan.

— Haluatko tietää mitä minä teen? hän kysyi. Olen töissä maalikaupassa. Sain tässä yhtenä päivänä palkankorotuksen.

— Tiedän tismalleen. Olet töissä maalikaupassa, asut luultavasti kotona vanhempiesi luona, kuljeskelet jengisi kanssa ja lauantaisin viet taas kaikki 2001:een.

Tony tuijotti häntä ihastuneena. — Oikein! hän sanoi.

— Olet pelkää klisheetä. Nolla, matkalla mitättömyyteen. Oletko käynyt collegea?

— En.

— Minä käyn yliopistossa iltakurssia, ensi lukukaudella aion lähteä kahdelle. Oletko koskaan ajatellut jatkaa lukunkäyntiä?

— En, Tony sanoi vihaisena. Miksi hemmetissä sinä siitä jankutat?

— Etkö halua?

— Lopeta!

Stephanie katsoi häntä pitkään, joi sitten teensä. Tony maksoi ja he lähtivät ulos. Tony katkaisi hiljaisuuden.

— Sinun on hyvä tietää yksi asia, hän aloitti. Minusta ja siitä että aloitan rundin alusta lauantaisin. Et tajua...

Hän halusi kertoa tytölle, kuinka hyvä hän itse oli, ettei hänen koskaan tarvinnut jonottaa toisten kanssa ja kuinka tytöt tunkeilivat hänen ympärillään ja kaikki pojat haluaisivat olla kaveria hänen kanssaan. Hän oli aikonut tehdä tyttöön sellaisen vaikutuksen, että tämä menisi sanattomaksi, mutta niin ei käynytkään. Sen sijaan hän yritti rehellisesti selittää jotain, mikä oli hänelle hirvittävän tärkeää.

— Olen jotain 2001:ssä pelkästään tanssimalla. Mutta en minä halua olla vain paras... haluan... haluan saada sen tunteen jollain muulla tavalla elämässäni. Ymmärrätkö mitä minä tarkoitan?

— Kuinka?

— En tiedä. Hän ei katsonut tyttöön. Hän kohautti harteitaan. Eihän tämä voi kestää ikuisuuksia. Sitä vanhenee. Mitä se merkitsee? Etten enää koskaan elämässäni saa tuntea jotain tällaista?

Hän kohtasi tytön katseen, ja se oli juuri niin paha kuin hän oli pelännytkin. Stephanie näytti surulliselta, kuin olisi säälinyt häntä.

— Hei sitten, Stephanie sanoi kun he tulivat kadunkulmaan.

— Saatan sinut kotiin.

— Älä tee sitä. Nähdään studiolla. Tanssin kanssasi kilpailuissa, mutta siinä kaikki. Ei mitään henkilökohtaista. Onko selvä? Hän ei odottanut vastausta, vaan lähti.

Seuraavana päivänä töitten jälkeen Tony kävi suihkussa ja pukeutui nopeasti. Brutille tuoksuvana, kammattuna ja muutama sensaatiomainen diskolevy kainalossa hän lähti Phillipsin tanssistudiolle.

Jäljellä oli enää yksi ongelma, joka seisoi oven ulkopuolella ja hymyili odottavana hänelle. Tony oli unohtanut Annetten.

Hän hidasti askeleitaan ja kokosi itsensä. Hän yritti näyttää kovalta ja viileältä. Muuta ei voi tehdä kuin sanoa se suoraan ja mahdollisimman nopasti.

— Hei, Annette, olen muuttanut mieleni. Minulla on toinen partneri.

Tytön kasvot venähtivät. Hymy, silmien säteily — kaikki sammui. Tony katsoi kyyneliä jotka alkoivat virrata.

— Älä suutu, hän sanoi nopeasti. Tämä on pelkkä työasia.

Annette alkoi itkeä todella. Tony tunsi itsensä pahaksi ja avuttomaksi hänen epätoivonsa ja pettymyksensä edessä.

— Miksi, tyttö nyyhkytti. Miksi sinä vihaat minua? Enhän ole tehnyt muuta kuin pitänyt sinusta?

Hänen sanansa yllättivät Tonyn. Hän ojensi kätensä rauhoittaakseen tyttöä ja veti sen sitten takaisin. Muista säännöt, hän sanoi itselleen. Tyttöjä käytetään hyväksi. Hän käveli Annetten ohi studioon.

Stephanie tuli muutama minuutin kuluttua. Tony pani musiikin soimaan. He seisoivat vastakkain, mutta äkkiä he eivät pystyneetkään aloittamaan. Kummallakaan ei ollut halua irrottautua vihamielisyydestä, joka siihen asti oli ollut heidän suhteensa perusta. He eivät aikaisemmin olleet tanssineet yhdessä. He eivät olleet edes koskettaneet toisiaan. Heillä ei ollut muuta kuin molemminpuolinen epäluuloisuus.

He ojensivat kätensä toisiaan kohti. He koskettivat toisiaan. He alkoivat liikkua musiikin tahdissa. Vain muutaman tahdin kuluttua he tanssivat täydellisesti yhteen. He olivat hämmästyneitä ja ihastuneita siitä, kuinka hyvin he tanssivat yhdessä.

Odota, sanoi Tony äkkiä ja pysähtyi. Haluan näyttää sinulle jotain. Hän esitti monimutkaisen askelsarjan. Sitten hän näytti, kuinka Stephanien tulisi tanssia. Tyttö katsoi täysin keskittyneenä.

— Hyvä, hän sanoi. Valtavan hyvä. He lipuivat toisensa käsivarsille epäröimättä ja aloittivat. Muutama pienen virheen jälkeen se meni täydellisesti. Heiden ihastuksensa kasvoi. Stephanie näytti muutaman askelen ja Tony nyökkäsi. He kokeilivat niitä yhteen, palasivat sitten niihin jotka Tony oli näyttänyt. He keksivät uusia yhdessä. Tanssimisen kiihtymys sulautui heidän ihastukseensa. He tekivät töitä. He leikkivät. He vaihtoivat kokemuksia. He olivat hiestä märkiä ja he olivat unohtaneet ajan kulun, kun Pete koputti ovelle.

— Oikein hyvä, hän sanoi, mutta minulla on täällä tunti viiden minuutin kuluttua. Olette tanssineet kaksi ja puoli tuntia — tiesittekö sen?

He katsoivat toisiaan hämmästyneinä. Lumous oli särkynyt. Tony tunsi itsensä väsyneeksi, mikä oli outoa. Tavallisesti hän sai tanssista energiaa ylimääräistä latausta.

Heidän välillään oli tapahtunut jotain. Hän tiesi sen. Heidän tanssiessaan Stephanie oli täysin rentoutunut ja vapautunut ja vastasi hänen jokaiseen liikkeeseensä.

He kävelivät yhdessä katua pitkin. He kävelivät erillään, mutta Stephanie ei enää ollut yhtä etäinen kuin edellisellä kerralla.

Kulmauksessa he pysähtyivät. Ei, Stephanie ei halunnut kahvia.

— Emme ole puhuneet tanssista, Tony sanoi äkkiä. Tarkoitan... siitä miltä se tuntui. Meidän on tietysti harjoiteltava enemmän, ja meidän pitäisi tanssia 2001:ssä, kun siellä on paljon väkeä... vaikka lauantaina.

— Ehkä. En tiedä...

Tony ei enää voinut pidättää kysymystään.

— Stephanie, hän sanoi, olenko minä sinusta joko... joko kiinnostava tai älykäs?

Tyttö katsoi häntä vakavana. Sitten hän sanoi:

— Kiinnostava? Olet. Älykäs? Ehkä. Minun on opittava tuntemaan sinut paremmin. Sinulla on oma tapasi nähdä asiat. Niin... ehkä alykäs.

Tony oli hämmästynyt ja vaikeni.

— Hyvää yötä, tyttö sanoi.

— Voin saattaa sinut kotiin, Tony tarjoutui. Haluatko?

Stephanie sanoi hiljaa »ei» ja lähti. Mutta vähän matkan päässä hän pysähtyi. Tony oli jäänyt katsomaan hänen jälkeensä.

— Sinun ei olisi pitänyt kysyä, vaan toimia! Stephanie huusi.

Lauantai-illasta näytti tulevan jotain erityistä. 2001 oli tungokseen asti täynnä, se jytisi diskorytmejä, jotka herättivät Tonyssa kiihtymystä ja odotusta. Mutta mitä pitemmälle ilta ehti, sitä enemmän kiihtymys alkoi vaihtua kärsimättömyydeksi ja suuttumukseksi. Hän tanssi, mutta hänen silmänsä etsivät kaikkialta Stephanieta, joka ei tullut, vaikka oli luvannut, ainakin melkein luvannut.

Hän istui jengin tavallisessa pöydässä ovea tuijottaen, kun Annette ilmestyi hänen viereensä. Hän ei nähnyt tyttöä, tunsi vain tämän täyteläisen läheisyyden ja parfyymin tuoksun.

— Tony? Minun on saatava puhua kanssasi. Hän kuulosti hermostuneelta.

— Vai niin. Hän katsoi suoraan eteensä.

— Saat maata kanssani — nyt, jos tahdot.

— Miten niin?

— Tarkoitan, että nyt kun emme tanssi yhdessä niin... niin voimme tehdä sen. Hän kumartui Tonyn lähelle, ja tämä näki suoraan tytön kaula-aukosta sisään. Mutta hänen äänensä värähteli pelosta.

— Olenhan sanonut... hän aloitti ärtyneenä. Etkö voi napittaa puseroasi. Olenhan sanonut, että se tapahtuu sitten kun minua haluttaa.

Annette suoristautui.

— Okay, hän sanoi. Teen sen sitten jonkun muun kanssa. Esimerkiksi Double-J:n kanssa.

Illan kaikki pettymykset nousivat yli äyräittensä. Stephanie ei ollut tullut. Ja nyt Annette seisoi siinä uhkailemassa häntä! Hän tunsi itsehillintänsä pettävän.

— Johan on hemmetti, hän sanoi. Hän tarttui tyttöä käsivarresta ja nousi. Tule niin mennään! Hän veti Annettea mukanaan muutaman askelen, kääntyi sitten sanomaan jengille: — Menemme autoon. Tämä ei vie kauan.

Hän veti Annettea ulko-ovelle. Tyttö valitti vähän, mutta hän ei päästänyt otettaan, ja Annetten täytyi melkein juosta pysyäkseen tasatahdissa hänen kanssaan. Tony työnsi hänet auton takaistuimelle.

— Voi Tony, Annette huokasi romanttisesti. Hän kietoi kätensä Tonyn kaulalle ja suuteli häntä.

Tony ei löytänyt mekon vetoketjua, joten hän kiskoi helman ylös. Annette takertui häneen ja suuteli hänen kaulaansa.

Hän hyväili Tonya. Tony hyväili häntä.

— Oletko tehnyt tätä ennen? Tony kysyi epäillen.

— En koskaan, minä vannon.

— Oletko sinä varustautunut? Tony kysyi hetken kuluttua.

— Mitä sinä tarkoitat?

— Kyllähän sinä tiedät, ehkäisyt.

— En, Annette mumisi Tonyn kaulaa vasten. Tony vetäytyi hämmästyneenä syrjään ja katsoi häntä.

— Tony, minä rakastan sinua, Annette rukoili.

— Paskat, Tony sanoi. Sinun pitäisi jutella Bobbyn tytön Paulinen kanssa.

Auton ikkunan läpi hän näki poikien tulevan autoa kohti. Hän heilautti heille kättään ja sanoi Annettelle:

— Ole olevinasi niinkuin kaikki olisi niin kuin pitääkin.

Pojat tunkeutuivat autoon. He olivat kovaäänisiä ja yrittivät nostaa tunnelmaa edessä olevaa reissua varten. Tony vilkaisi Annettea. Tämä kampasi hiuksensa ja taivutti päätään, niin ettei hänen kasvojaan näkynyt.

Heidän määränpäänsä oli Verrazzano Narrows -silta. Siinä se oli heidän edessään hopealta hohtavana, sata metriä mustan veden yläpuolella. Vastarannalla he näkivät Staten Islandin tuhansina pieninä valopisteinä.

Keskellä siltaa Bobby pysäytti auton ja Joey, Double-J ja Tony hyppäsivät ulos. Joey ehti kaiteelle ensimmäisenä Hän kiipesi ylös, tarttui riippusillan vaijeriin ja heilautti itsensä tyhjyyteen. Hetken ajan hän heilui taivaan ja maan välillä. Hän kiljui ja huuto kaikui yössä. Sitten hän heittäytyi takaisin kaidetta vasten ja hyppäsi sillalle.

Annette tuijotti kauhistuneena auton ikkunasta, kun Tony siirtyi Joeyn paikalle kaiteelle. Hän sulki silmänsä, kun Tony heittäytyi tyhjyyteen, ja avasi ne vasta kun poika oli tullut takaisin sillalle. Double-J teki hengenvaarallisen tasapainoiluretken pitemmälle sillä aikaa kun Tony ja Joey odottivat auton vieressä ja katselivat.

— Entä sinä, Bobby? Tony huusi pää sekaisin jännityksestä ja vaarasta ja omasta taitavuudesta.

— Minä ajan, Bobby sanoi hiljaa. Mutta Annette istui kalpeana ja täristen takaistuimen nurkassa. Kun he jättivät hänet kotiportille, hän näytti yhä järkyttyneeltä. Hän lähti sanaakaan sanomatta ja katosi sisälle.

Maanantai — päivällinen perheen kanssa. Äiti hiljainen ja ankea, isä kurjalla tuulella niin kuin aina. Tony sieti isänsä piikittelyä niin kauan kuin pystyi hillitsemään itsensä, sitten hän nousi ja lähti pöydästä. Hän otti nahkatakkinsa eteisen naulasta ja lähti. Hän olisi halunnut paiskata oven perässään, mutta jokin sanoi hänelle, että oli parempi sulkea se hiljaa.

Matkalla tanssistudiolle hän tunsi tehneensä oikein. On parempi vaieta ja hillitä mielensä. Hän tunsi sisällään kuplivan tarmon, jonka olisi voinut tuhlata isäänsä. Ylimääräiselle tarmolle oli parempaakin käyttöä.

Stephanie Mangano oli huoneessa numero kuusi ja harjoitteli tangolla. Hänellä ei ollut musiikkia eikä hän tanssinut.

— Hei, hän sanoi ja hymyili. Tony ei vastannut, tytön viaton käytös häkellytti häntä.

— Mikset tullut lauantaina? hän lopulta kysyi.

— En ollut luvannut tulla. Sanoin ehkä... En arvannut että suuttuisit.

— Suuttuisin... hitto soikoon, me tarvitsemme harjoitusta, jos aiomme voittaa.

— No harjoitellaan sitten.

He verryttelivät hetken ja toistivat sitten sopimiaan askelia. Sitten Stephanie näytti uusia.

— Yritetään näitä. Näin ne kaupungilla eräässä diskossa.

— Siellä siis olit lauantaina? Tanssimassa kauniilla, kiinnostavalla Manhattanilla kauniiden, kiinnostavien ihmisten kanssa kauniissa kiinnostavassa diskoteekissa?

Stephanie nauroi.

— Muutan ensi viikolla. Kauniille, mielenkiintoiselle Manhattanille.

— Onko se totta? Uutinen hätkähdytti Tonya, mutta samalla se innosti. Maantieteellisesti Manhattan oli vain kivenheiton matkan päässä, mutta muuten sen erotti muusta New Yorkista jokin tärkeämpi kuin etäisyys. Stephanie Mangano oli matkalla toiseen maailmaan, jossa oli toiset säännöt. Tyttö tunsi ne ja saattoi olla rauhallinen. Tony ei tuntenut.

Sitten hänen mieleensä juolahti ajatus, ja hän lakkasi tanssimasta.

— Muutatko samana päivänä jolloin kilpailut ovat?

— Ajattelin muuttaa. Jos vain saisin muutetuksi suurimman osan tavaroistani viikon aikana, ei viikonlopuksi jälsi kovin paljon tekemistä ja olisin paremmassa kunnossa illalla. Ongelma on vain siinä, ettei minulla viikolla ole autoa käytettävissäni. Voisin saada vapaata keskiviikkona — mutta kuten sanoin, minulla ei ole autoa.

— Minulla on kaveri, jolla on Chevrolet, Tony sanoi. Voin kysyä häneltä. Voisin auttaa sinua.

— Voi Tony, se olisi hienoa!

He tanssivat tällä kerralla vielä paremmin yhdessä, he luottivat enemmän toisiinsa. Aivan kuin heidän ei olisi tarvinnut ajatella, aivan kuin heidän vartalonsa vaistomaisesti olisivat seuranneet toisen liikkeitä.

Puolentoista tunnin kuluttua he lopettivat uupuneina.

— Me selviämme siitä, Tony sanoi.

— Olemme hyviä, Stephanie myönsi.

He hymyilivät toisilleen.

Keskiviikkoaamuna Tony meni maalikaupan omistajan Fuscon puheille.

— Herra Fusco, tarvitsen iltapäivän vapaaksi.

Fusco pudisti päätään.

— Ei käy. Sam on kaupungilla töissä ja Harold on sairas.

— Minun on **pakko**, herra Fusco. Olisin sanonut eilen, mutta oli niin paljon tekemistä, että unohdin. Ja olen ollut täällä kahdeksan kuukautta pitämättä päivääkään rokulia.

— Kuulit mitä sanoin, Tony. Joku toinen päivä.

— Jollen saa vapaata, otan vapaata joka tapauksessa.

— Siinä tapauksessa saat potkut.

— Otan vapaata.

— Olet erotettu!

Tony tuijotti raivoissaan esimiestään, kääntyi kannoillaan ja lähti. Hän tuli takaisin nahkatakki harteilla. Vilkaisematta kaan Fuscoon hän syöksyi liikkeestä ulos.

Hän tavoitti puhelimella Bobbyn joka heti lupasi auton lainaksi. He sopivat tapaamisesta pizzaravintolassa, missä Tony saisi auton avaimet.

Kun Tony kertoi saaneensa potkut, Bobby katsoi häntä synkkänä.

— Kunpa se tapahtuisi minulle, hän sanoi. Ehkä Paulinen vanhemmat silloin tajuaisivat, ettei minusta ole vävyksi. Mitä ihmettä minä teen, Tony. En halua mennä naimisiin Paulinen kanssa. Tuskin kestän nähdä häntä.

— Älä sitten mene naimisiin, Tony sanoi.

— Minun on pakko — hän ei halua aborttia. Kaikki sanovat että minun on mentävä hänen kanssaan naimisiin. Hänen kirotut vanhempansa, minun vanhempani, meidän pappi, jopa hänen kirottu rehtorinsa.

He tulivat autolle. Bobby näytti epätoivoiselta.

— Tony, olen melkein... melkein lopussa. Minusta tuntuu kuin en enää hallitsisi elämääni. Kuule Tony, mehän olemme aina olleet kavereita, ja ihmiset sanovat että olemme samanlaisia — miksi minä sotken kaiken ja sinä olet okei?

— Kuka on okei? Tony sanoi ja yritti hymyillä. Hänen ajatuksensa olivat jo muualla. Kuule, olen varma että se järjestyy.

Hän sai auton avaimet ja siirtyi ratin taakse. Hän oli unohtanut Bobbyn jo ennen kuin auto lähti liikkeelle.

Stephanie istui odottamassa häntä laatikoiden ja matkalaukkujen keskellä. Viidessä minuutissa auto oli pakattu täyteen.

— Sain potkut tämän takia, Tony sanoi äkkiä. Ethän sinä olisi voinut muuttaa sunnuntaina, ethän?

— Sait potkut? Siksi että halusit auttaa minua?

Tony ei vastannut.

— Minä sain vapaata. Kukaan töissä ei sanonut mitään, Stephanie sanoi hieman tylysti. Sitten hän lisäsi hieman lempeämmin: Olen pahoillani jos se oli minun syyni.

Heidän lähestyessään Manhattania Tony saattoi melkein aistia Stephanien jännityksen ja kiihtymyksen. Se ärsytti häntä. Stephani neuvoi hänelle tietä ja osoitteli ravintoloita ja baareja ja kauppoja, joissa oli käynyt. He pysähtyivät Central Parkin toisella puolen kapean ruskean talon eteen. Stephanie kaivoi avaimet esille ja Tony katseli ympärilleen. Katu oli puiden reunustama ja koko korttelissa kasvoi ikkunoiden ulkopuolella kukkia — eläviä kukkia — posliiniruukuissa.

Hän avasi tavaratilan ja otti kaksi pahvilaatikkoa. Hän meni Stephanien perässä portaita ylös. Stephanie avasi oven ja he menivät sisälle. Tony oli odottanut tyhjää asuntoa, mutta he tulivat avaraan L-kirjaimen muotoiseen olohuoneeseen jossa oli suuri takka ja joka oli kalustettu niukasti mutta kauniisti. Ikkunalaudalla oli kukkiakin.

Tony laski laatikot lattialle. Samassa tuli keittiöstä farmareihin ja ruudulliseen paitaan pukeutunut mies avattu olutpurkki kädessä. Hän oli komea, mutta hieman liian lihaksikas ja liian vanha farmareihin — sitäpaitsi farkut olivat ilmeisesti käyneet kemiallisessa pesussa.

— Luulin että olit matkoilla, Stephanie sanoi. Hän vaikutti vaivaantuneelta ja äkkiä melkein lapsellisen nuorelta.

— Siirsin matkan, mies sanoi ja kumartui suutelemaan häntä. Ensin Stephanie seisoi paikallaan, mutta vastasi sitten suudelmaan kiihkeästi.

Tony katseli heitä vaiti. Järkytys ja raivo vavisuttivat häntä. Juuri kun hän uskoi,

Tony kohteli Annettea tylysti. Hänen mielestään tyttöjä pitää käyttää vain hyväksi.

Stephanie ei päästänyt Tonya tanssiharjoitusten jälkeen saatolle.

Kyyneleet kohosivat Annetten silmiin ja hänen hymynsä kuoli.

Yleisö kohahti, kun he löysivät yhteisen rytminsä.

ettei enää hetkeäkään pystyisi hillitsemään itseään, he päästivät toisensa ja Tony katsoi Stephanien silmiin. Niissä oli surullinen mutta samalla hellä ilme.

— Jay, Stephanie sanoi, tämä on hyvä ystäväni Tony Manero. Tony, tämä on Jay Langhart.

Tony tyytyi nyökkäämään. Hän ei halunut nähdä enempää. Hän mutisi hakevansa loput tavarat ja syöksyi ulos asunnosta. Stephanie tuli hetken kuluttua hänen perässään.

— En... en todellakaan tiennyt, että hän olisi siellä. Huomasit sen varmaan.

— Sinä et tiennyt. Paskat!

He kantoivat laatikot ylös ja sen jälkeen Tony meni autoon. Stephanie tuli hetken kuluttua, istuutui hänen viereensä ja tuijotti suoraan eteensä. Tony käynnisti auton ja ajoi muutaman korttelin liian lujaa ennen kuin hidasti vauhdin normaaliksi.

— Kuka hän on? Tony kysyi.

Stephanie oli odottanut hänen kysymystään.

— Hän on levytuottaja. Hän haluaa omistautua elokuvalle. Olen tavannut hänet työssä. Hän muuttaa isompaan asuntoon nyt kun hänen avioeronsa on selvä. Olen asunut jonkin aikaa hänen kanssaan.

— Oikein hauskaa.

— Hän on opettanut minulle paljon.

— Onko hän ensimmäinen kaveri jonka kanssa olet ollut?

— Ei.

— Viimeisin?

— Ei. Haluatko luettelon?

Tony katsoi häntä epäluuloisena. Hän ajoi hiljaisuuden vallitessa yritti hillitä itsensä. Sitten hän sanoi:

— Mitä teidän välillänne tapahtui?

— Hän luultavasti pitkästyi. Vaikka hän pitää kyllä yhä minusta.

Tony kuuli kuinka lähellä murtumista Stephanie oli. Hän jatkoi häikäilemättömästi:

— Hänestä on varmasti hauska pitää sinut lähellä, jos sattuu tulemaan tarvis, hän sanoi karkeasti.

Stephanie purskahti itkuun ja peitti kasvot käsiinsä. Tony katseli häntä säälin ja mustasukkaisuuden ahdistamana.

— Hän auttoi minua, Stephanie sai sanotuksi nyyhkytystensä välistä. Et aavista millaista sellaisen agenttifirman tapaisissa paikoissa on. On niin paljon mitä et tiedä. Hän... hän antoi minulle itseluottamusta. Kaikki muut ovat käyneet collegea ja heissä on... heissä on tyyliä... sellaista mitä ei saa yhdessä yössä. He puhuvat asioista joista ei koskaan ole kuullutkaan, teatterista, politiikasta, historiasta. Joskus tunnen itseni idiootiksi...

Hän vaikeni, veti henkeä, kuivasi kyynelensä kädenselkään ja sanoi rauhallisemmin:

— On hirveää tuntea itsensä niin pelokkaaksi ja arvottomaksi.

Tony oli hämmästynyt. Stephanie näytti pieneltä ja haavoittuvalta siinä vieressä. Hänen silmänsä anelivat ymmärtämystä.

He olivat jättäneet Manhattania taakseen ja tulleet takaisin Brooklyniin. Tony valitsi tien joka vei rantaan, ja pysäköi sinne.

— Tule niin mennään hetkeksi ulos, hän sanoi.

Stephanie nousi autosta.

He kävelivät hetken vaiti rantaa pitkin. Rannalla oli viileää. Lopulta Tony sanoi:

— Käyn täällä usein. Pidän tästä paikasta. Saan täältä paljon ideoita.

— Millaisia ideoita?

— Sellaisia... päiväunia. Vaikea selittää. Kun puhut Manhattanista, kuulostat erilaiselta. Se muistuttaa minua silloin kun tulen tänne...

Stephanie katsoi häntä ihmetellen. Äkkiä hän näki, että Tony oli kaunis. Hänessä oli jotain erityistä. Hän oli komea, tietysti Bay Ridgen mittapuun mukaan. Hän oli pitkä, tumma, kaikkien tyttöjen unelma. Manhattanilla jokainen juoksupoikakin oli tuon näköinen — mutta Tonyssa oli jotain enemmän. Kummallista, Stephanie ajatteli. Ei Tony ollut muuttunut. Hän vain ei voinut kuvitella että Jay Langhart olisi koskaan näyttänyt noin nuorelta ja viattomalta ja toiveikkaalta.

— Minua palelee, Stephanie sanoi. Lähdetään.

— Tony pysäköi Bobbyn auton talon eteen, jossa Stephanie oli odottanut häntä iltapäivällä. Stephanien käsi oli ovenkahvalla, hän oli kiipeämässä ulos, kun hän äkkiä kääntyi ja suuteli Tonya nopeasti poskelle.

— Kiitos, hän sanoi.

Tony tarttui hänen käsivarteensa ja veti hänet lähemmäs. Hän tunsi kuinka Stephanie jähmettyi, mutta ei päästänyt häntä. Hän yritti suudella tyttöä, mutta tämä käänsi päänsä sivuun. Tony irrotti otteensa ja melkein töytäisi Stephanien ulos.

— Miksi hitossa minä en kelpaa?

Stephanie katsoi häntä raivoissaan.

— Olenhan jo sanonut, että se olisi askel takaisin päin. Mutta siinä ei ole kaikki. Minä... minä yritän todella olla nykyään kiltti tyttö. Emmekö me voisi olla... ystäviä?

Stephanie hymyili äkkiä.

— Sillä mitä me tunnemme tanssiessamme, ei ole mitään tekemistä ystävyyden kanssa, Tony huusi hänen jälkeensä, mutta Stephanie oli jo menossa ovesta sisälle.

Vasta palautettuaan auton Bobbylle ja kävellessään kotiin hän muisti saaneensa potkut...

Seuraavana aamuna hän heräsi aikaisin kuten aina ja päätti käydä värikaupassa hakemassa palkkansa. Mutta Fuscolla oli hänelle yllätys odottamassa.

— Ei puhuta enää eilisestä, hän vain sanoi. En halua että lähdet. Pidän sinusta ja asiakkaatkin pitävät. Sinulla on täällä tulevaisuus, Tony. Katso Samia, hän on ollut täällä kahdeksantoista vuotta ja Mike viiditoista...

Tonyn aluksi tuntema helpotus vaihtui melkein pakokauhuksi. Viisitoista vuotta? Hyvä Luoja...

Sulkemisaikaan, kun Fusco oli koko päivän kulkenut ympärillä ja ylistänyt häntä, hän oli melkein helpottunut päästessään kotiin.

Heillä oli vain kaksi iltaa aikaa harjoitella. Torstaina hän lähti tanssistudiolle syötyään. Yhdestä huoneesta hän kuuli diskomusiikkia ja ovi oli raollaan. Hän meni sisään, sanoi »hei» ja pysähtyi kynnykselle.

Stephanie ei ollut kuullut hänen tulevan. Hän tanssi Peten kanssa, joka ei myöskään ollut kuullut Tonyn tuloa. He tanssivat hyvin lähekkäin ja hymyilivät toisilleen.

Tony seisoi hiljaa ovella. Aivan kuin olisi uudelleen nähnyt Stephanien sen miehen kanssa. Tämä vain tuntui vieläkin pahemmalta. Jay sopimattomine farkkuineen ja rakastettavine olemuksineen oli valovuosien päässä, Jay kuului menneisyyteen. Mutta Pete oli nyt... nyt kun Stephanie tunsi Tonyn ja oli hänen partnerinsa!

Tony kääntyi kannoillaan valmiina syöksymään ulos. Sitten hän muutti mielensä ja meni takaisin.

— Mitä hittoa sinä oikein kuvittelet tekeväsi? hän sanoi Petelle. Hänen kasvonsa olivat kovat ja kalpeat ja äänensä uhkaava.

Hymy hyytyi Peten huulilla ja muuttui todelliseksi hämmästykseksi.

— En tiennyt että sinulla oli häneen yksinoikeus, hän sanoi. Hän vilkaisi Tonya loukkaantuneena ja meni sitten hänen ohitseen käytävään.

Stephanie katseli Tonya vaieten.

— Tunnetko sinä tuon kaverin? Tony kysyi. Bay Ridgen pahin pukki.

— Hyvänen aika, minähän olen joutunut todelliseen vaaraan! Stephanie vastasi teeskennellen kauhistunutta.

— Ei se ollut leikkiä.

— Kyllä sinä voit olla typerä, Stephanie sanoi. Hän meni sulkemaan musiikin.

— Olet hemmetin oikeassa, minä olen typerä, Tony huusi. Olin typerä kun luulin voivani tanssia tuollaisen... tuollaisen...

— Mutta Tony, niin paljon kuin sinä osaat rumia sanoja, etkö nyt keksi yhtään?

Tony syöksyi huoneesta ja juoksi käytävään. Hänen mielessään pyörivät sanat, joiden sylkäisemiseen hänelle oli annettu lupa. Hän loikkasi portaat muutamalla askelella ja potkaisi ulko-oven auki. Hän oli yhä raivoissaan, kun Annette juoksi häntä vastaan.

— Tony, odota! Odota! Lopulta Tony hiljensi vauhtia. Annette sipsutteli hänen vieressään ja penkoi käsilaukkuaan.

— Olen jutellut nyt Paulinen kanssa...

— Paskat, Tony sanoi ja syöksyi tiehensä. Annette jäi seisomaan katulampun alle tajuamatta mitään.

Hän oli päättänyt olla menemättä 2001:een lauantai-iltaan. Kuitenkin hän tapasi jengin kuten tavallisesti. Hän oli pukeutunut huolella. Bobby ajeli päämäärättä ympäriinsä, ja kaikki olivat harvinaisen hiljaisia.

— Ukko on tullut hulluksi, Bobby sanoi äkkiä. Ennen hän vihasi Paulinea vielä enemmän kuin minua. Nyt Paulinesta on tullut pyhimys. Hänestä ei saa enää sanoa pahaa sanaa. Tiedättekö että meidän vanhempamme ovat sopineet hääpäivän. Pappikin on tilattu. Minä en selviä, pojat. En jaksa elää, jos minun on katseltava sitä tyhmää aasia lopun ikäni.

— Vanhemmat ovat typeriä, mutisi Double-J.

— Minun isäni oli revetä nahoissaan eilen illalla, sanoi Tony. Hän on taas saanut työtä. Paremmat ajat, kuulemma. Suihkutti olutta koko keittiöön kun sai tietää siitä.

Bobby tuijotti eteensä synkin, epätoivoisin silmin. Autossa tuli taas hiljaista.

— Kai tästä voi yhtä hyvin lähteä 2001:een, Tony sanoi. Katsotaan kilpailut.

— Olethan sinä mukana.

— En tiedä. En enää tiedä piruakaan. Mutta lähdetään silti.

Ulkopuolella on epätavallisen pitkä jono, vaikka oli aikaista, puoliyöhön oli vielä pitkälti aikaa. Disko näytti olevan niin täynnä, että sillä hetkellä sisälle ei päästetty ketään.

— Kuule Tony, eikö tuo ole sinun partnerisi? Tuolla ovella. Pisti juuri päänsä ulos, aivan kuin odottaisi jotakuta.

Tony ei nähnyt Stephanieta.

— Okay, voit pysäköidä, hän sanoi ja Bobby totteli.

Jengi kipusi autosta ja laahusti välinpitämättömänä ovelle. Stephanie seisoi sisäpuolella.

— Menkää edeltä, Tony sanoi pojille. Mitä sinä täällä teet? hän sanoi Stephanielle.

— Luultavasti samaa kuin sinäkin. Stephanie hymyili.

Tony tarttui hänen käteensä ja ohjasi hänet tungoksen läpi. Sali oli tulvillaan ihmisiä, heitä seisoit pöytien välissä ja tanssilattialla. Juuri kukaan ei puhunut, kaikkien silmät olivat nauliutuneet tanssilattialla olevaan yksinäiseen pariin.

— He olivat Barbara Falco ja Tommy Connors, neljäs pari listalla, kuului Bernien ääni kaiuttimista. Seuraava pari Chirley Charles ja Chester Brinson!

Stephanie vilkaisi Tonya.

— Näytät hermostuneelta. Onko jokin hullusti?

— Turpa kiinni, Tony sanoi. Tiedät hyvin ettemme ole harjoitelleet tarpeeksi.

— Hermostunut, Stephanie toisti ja nyökkäsi kuin diagnoosinsa vahvistukseksi.

— Haluatko juotavaa Tony kysyi.

— En halua vain tanssia.

— Miksi pilasit harjoituksemme tanssimalla Peten kanssa?

Stephanie hymyili ja taputti Tonya rauhoittavasti käsivarrelle.

— Meidän vuoromme on seuraavan parin jälkeen.

Kun seuraava pari oli lopettanut, Stephanie nykäisi taas Tonya käsivarresta. Tony katsoi häntä, mutta hän tuijotti tanssilattiaa. Stephanie näytti niin varmalta ja rauhalliselta ja Tony olisi halunut suudella häntä. Silloin Stephanie kääntyi katsomaan häntä. Hänen hymynsä oli kuin suudelma.

— Tule niin aloitetaan, Tony sanoi.

Musiikki oli pettymys, Bernien tavallisesti soittamia levyjä. Se ei innostanut heitä ja he alkoivat tanssia aivan liian tavallisesti, liian kevyesti. He tajusivat ongelman yhtä nopeasti kumpikin, tiesivät että heidän täytyi muuttaa tyyliä. He liikkuivat pehmeästi ja tyylikkäästi musiikin tahdissa, mutta musiikki hallitsi tanssia, ei heidän oma voimansa ja innostuksensa. Sitten yhtäkkiä heidän välilleen syttyi jännitys, joka oli niin voimakas, että kaikki katsojatkin sen tunsivat.

Tony hymyili. Heidän rytminsä ja tunnelmansa vaihtui. Katsojien joukossa kävi kohahdus, ja ne jotka ymmärsivät tanssista jotain, taputtivat.

Stephanie ja Tony tanssivat nyt tosissaan. He hymyilivät avoimesti ja ylpeinä ja vain toisilleen...

Annette, joka istui Tonyn jengin pöydässä, katsoi heitä ja alkoi itkeä.

Heidän tanssiaan seurasivat kiihkeät suosionosoitukset. Ihmiset nousivat seisomaan ja polkivat jalkojaan ja vihelsivät.

— Okay, siinä olivat Stephanie Mangano ja Tony Manero... aloitti Bernie, ja Double-J hyppäsi tuoliltaan.

— Olette jo voittaneet, hän sanoi.

— Kauan eläköön kuningas, Bobby mutisi. Seuraava pari sai vain vaimeat taputukset. Yleisö alkoi välinpitämättömästi puhella heidän tanssinsa aikana. Ensin pari ei tuntunut kiinnittävän huomiota salissa vallitsevaan levottomuuteen. Heidän liikkeensä olivat täynnä yllätyksiä, rytmi oli täydellistä. Sitten he tuntuivat tajuavan yleisön. Äkkiä vaikutti siltä kuin he itse olisivat aiheuttaneet hälyn — saaneet siitä salaista voimaa, jota alkoivat käyttää hyväkseen.

Yleisö vaikeni ja siirtyi lähemmäs tanssilattiaa. Bobby laski luonnoslehtiönsä.

— Ne ovat hyviä, hän sanoi. Sitten hän vilkaisi anteeksipyytävästi Tonyyn, mutta tämä ei ollut kuullut. Muiden tavoin hän tuijotti tanssijoita.

— Hyvä tavaton, he ovat valtavan hyviä! Katsokaa nyt!

Maria Huerta ja Cesar Alverado poistuivat tanssilattialta jylisevien suosionosoitusten saattelemana.

— Eivät puoliksikaan niin hyviä kuin sinä, Bobby sanoi äänekkäästi.

— Olet kilpailun yläpuolella, lisäsi Double-J, ikään kuin pieninkin epäröinti olisi ollut uskollisuuden rikkomista.

Tony kääntyi kiukuissaan heidän puoleensa.

— Pötypuhetta, hän sanoi. He eivät olleet pelkästään hyviä, he olivat parempia!

He seurasivat hiljaisina kilpailun loppuun. Yllätyksiä ei enää ollut jäljellä. Lopulta kilpailu oli ohi ja Bernie hiljensi musiikkia.

— All right, tässä on tuomarien valinta... Hän otti mikrofonin mukaansa lattialle, pysähtyi keskelle ja jatkoi.

— Kolmas palkinto menee Sheila Larkinille ja Tony Alanolle.

Palkitut menivät Bernien luo ja yleisö taputti.

— Toinen palkinto... Bernie vaikeni dramaattisesti ja jatkoi... Maria Huerta ja Cesar Alverado.

Seurasi taputuksia mutta myös buuauksia parin uusilta ja nyt pettyneiltä ihailijoilta.

— Heille kuuluisi ensimmäinen palkinto, joku huusi.

— Olet kuningas, Bobby sanoi.

Tony katseli lattialle. Maria ja Cesar olivat juosseet valoihin ja vilkuttivat yleisölle.

— Ja ensimmäinen palkinto, palkinto joka osoittaa ketkä ovat parhaat, ensimmäinen palkinto... menee... Stephanie Manganolle ja Tony Manerolle!

Bernien sanat melkein hukkuivat suosionosoituksiin. Tony ei hymyillyt ohjatessaan Stephanieta onnittelevan ja selkään taputtelevan ihmisjoukon lävitse. Lattialla hän hymyili juuri niin kauan kuin oli pakko. Kun palkintorahat jaettiin, hän otti heidän kuorensa vastaan, kumarsi ja hymyili ja ohjasi heti Stephanien takaisin pöytään.

— Voittaja ja yhä mestari, huusi Bobby.

— Tiesin että sinä voitat. Kukaan ei tanssi niin kuin sinä.

— Hienoa. Olit parempi kuin koskaan!

Tony antoi katseen kiertää pöytää. Heidän käytöksessään oli jotain jännittynyttä, onnitteluissa väkinäisyyden tuntua. Vihaisena ja pettyneenä hän pudisti päätään.

— Tiedätte kenelle voitto olisi kuulunut. Ettehän te sokeita ole! Tule, hän sanoi Stephanielle, tarttui tätä käsivarresta ja vei pois salista.

— Pelkureita, hän sanoi. Voivat valehdella toiselle päin naamaa. Tiedätkö miksi me voitimme? Se oli sovittu etukäteen.

He olivat tulleet eteiseen. Joukko ihmisiä puhui innokkaasti espanjaa. Maria Huerta ja Cesar Alverado seisoivat keskellä.

— Sovittu! Tony jatkoi. He haluavat että joku omista voittaa. Ei palkintoja mutakuonoille.

— Tony, minä uskon että me tosiaan voitimme sen, Stephanie kuiskasi.

— Uskotko! Mutta saat nähdä.

Hän meni ja työnsi viisisataa dollaria sisältävän kuoren hämmästyneen Cesar Alveradon käteen. Sitten hän veti kiivaasti Stephanien mukanaan ulos. Hän raahasi tyttöä perässään pitkin katua, niin että tämän täytyi juosta pysyäkseen mukana.

— Mihin me menemme?

— He olivat hyviä, he olivat parhaita, palkinto kuuluu heille, Tony toisti.

— Mutta mihin sinä olet menossa?

— Inhoan tuota paikkaa. Vihaan kaikkea... He ovat idiootteja, kaikkea paskaa sitä onkin vetänyt perässään!

Hän naurahti, kääntyi Stephaniehin päin, mutta tyttö huomasi ettei Tony katsonut häntä.

— Me vain syydämme toistemme niskaan kaiken paskan. Isälle möykätään töissä ja sitten hän tulee kotiin ja möykkää äidille, äiti ryntää kirkkoon ja onhan hänellä vielä minutkin. Kaikilla on...

— Lopeta! Stephanie huusi. Lopeta — heti!

Tony pysähtyi. Hän meni Bobbyn autolle päästämättä otettaan Stephaniesta.

— Sisään siitä.

— En.

— Sisään siitä! Tony huusi. Hän avasi takaoven ja työnsi Stephanien istuimelle. Hän veti keuhkoihinsa viileää yöilmaa ja meni tytön perässä ja paiskasi oven kiinni. Moneen minuuttiin hän ei sanonut mitään.

Stephanie oli pelännyt häntä. Nyt hän katseli Tonya. Samalla kun Tonyn kiukku laantui, kasvoi Stephanien rohkeus.

Tony ei katsonut häneen. Hän tuijotti suoraan eteensä, mutta käänsi sitten päänsä. Hän ojensi kätensä tyttöä kohti, mutta tämä työnsi sen syrjään. Mutta Tony oli väsynyt leikkimään.

— Miksi oikein olet pyörinyt ympärilläni? hän kysyi.

— Tanssiakseni.

Tony pudisti päätään.

— Et pelkästään tanssin vuoksi. Mitä hittoa sinä siis haluat minusta?

— Senkin idiootti! Stephanie huusi. Jos haluat tietää niin... olen käyttänyt sinua hyväkseni... olen harjoitellut sinulla... halusin nähdä miten pitkälle menisit!

Tony tuijotti häntä, odottaen sydämenlyönnin, kaksi. Äkkiä hän veti kätensä takaisin, ja käsi, hänen kätensä, osui tytön kasvoihin niin, että kämmeneen koski. Ääni, kuin piiskan sivallus, hätkähdytti häntä yhtä paljon kuin tyttöä.

Stephanien kädet lennähtivät ylös kasvojen suojaksi. Tony tarttui tyttöön tämän käsivarsien välistä, Stephanie yritti raapia toisella kädellään Tonyn kasvoja, mutta tämä sysäsi sen syrjään ja piti Stephanieta kuin ruuvipenkissä. Tyttö huusi ja kiemurteli ja yritti päästä vapaaksi.

— Muista että sinä itse käskit toimia kyselemättä! Tony sanoi.

Stephanie kiskoi hänen tukastaan kaikin voimin, ja kun Tony nosti päänsä, tyttö töytäisi häntä voimakkaasti polvellaan jalkojen väliin. Tonyn kasvot vääristyivät kivusta, hänen otteensa herpautui, ja Stephanie juoksi ulos autosta. Tony jäi makaamaan tuskissaan kaksin kerroin.

Kun Tony viimein pääsi tulemaan autosta, oli Stephanie poissa. Tony seisoi liikkumatta ja katseli kadulle. Sitten hän hengitti muutaman kerran syvään ja alkoi hitaasti kävellä takaisin kohti diskoteekkia.

Hän tapasi jengin oven ulkopuolella. Heillä oli Annette mukana. Joey ja Double-J puolittain raahasivat hänet autolle. Tytön jalat tuskin tapasivat maata. Bobby käveli vieressä. Hänen silmänsä verestivät, hän oli kuin puolittain poissa ja vaikka hän hymyili, hän näytti olevan purskahtamaisillaan itkuun.

— Missä sinä olet ollut? Double-J huusi Tonylle. Annette riuhtaisi itsensä irti ja nosti kädet lanteilleen.

— Olen vihainen sinulle, Tony, hän sanoi.

Tony ei välittänyt hänestä.

— Minne te olette menossa? hän kysyi Joeylta.

— Menemme Annetten kanssa.

— Ette mene.

— Kyllä vaan. Samantekevääähän se on, Annette sanoi.

Tony tarttui häntä kädestä ja veti hänet syrjään. Hän meni edeltä autoon ja Annette kiipesi takaistuimelle.

— Mihin me olemme menossa? Annette kysyi, kun he ajoivat lähelle siltaa.

— Tuonne.

— Ettekö voi ajaa minua kotiin.

— Myöhemmin.

Annette alkoi itkeä.

— Mikä sinulle tuli? Double-J halusi tietää.

Tony avasi radion ja he kuuntelivat diskomusiikkia kunnes tulivat sillalle. Siellä he pysähtyivät.

Samassa Joey oli jo ulkona ja kaiteella. Hän tasapainoili kuin nuorallatanssija kädet levällään ja pää kenossa. Hän huusi ja käveli sokeasti eteenpäin. Sitten hän kääntyi, kumartui syvään kohti pimeää veden peiliä ja oli horjahtavinaan eteenpäin. Viime hetkessä hän heittäytyi päin vaijeria ja kipusi takaisin turvaan naurusta hihkuen.

Double-J:n vuoro oli seuraavaksi. Hän tanssi hetken kaiteella ja mietti volttia finaaliksi ennenkuin heittäytyisi vaijeriin. Yhtäkkiä hänet pysäytti huuto, joka oli hirvittävän inhimillinen mutta kuitenkin mahdoton tunnistaa. Hän horjahti ja heittäytyi takaisin sillalle.

Annette oli juossut autosta ja oli tulossa kohti kaidetta. Hän huusi epätoivoisesti yrittäessään heittäytyä yli. He seisoivat muutaman sekunnin liikkumattomina, sitten he syöksyivät yhtä aikaa eteenpäin, ja Tony sai hänet ensimmäiseksi kiinni. Hän piti Annettesta kiinni ja yhteisvoimin vetivät hänet turvaan.

Tony meni hänen kanssaan autoon. Annette kääntyi poispäin ja alkoi voida pahoin.

Bobby oli jäänyt istumaan ohjauspyörän taakse. Äkkiä hän hyppäsi autosta ja juoksi kaiteelle. Se näytti Annetten yrityksen parodialta. Hän hyppäsi ylös ja alkoi tasapainoilla. Hän otti suurempia riskejä kuin kukaan muu aikaisemmin. Hän kurottautui tyhjyyteen ja vetäytyi takaisin uskomattoman varmasti. Hänen tasapainonsa ja varmuutensa olivat täydellisiä ja käsittämättömiä.

Sitten hän hymyili, nosti kädet korvilleen, pyörähti ympäri ja nauroi. Yhä uudelleen hän pyörähteli kapealla kaiteella.

— Ota rauhallisesti, Joey huusi.

Bobby levitti käsivartensa. Hänen silmänsä olivat kyynelistä märät, mutta hän hymyili. Hän katsoi pimeyteen valmiina sukeltamaan.

— Tule nyt, meidän on lähdettävä! Tony huusi.

— Lopeta tuo, huusi Double-J.

Bobby hyppäsi. Hetken ajan he näkivät hänet, he näkivät käsittämättömän hymyn, ennenkuin hän katosi pimeyteen ja putosi, putosi kohti vettä...

Ikuisuuden kuluttua he seisoivat sillan alla laiturin reunalla. Vene etsi valonheittimien kanssa veden pinnalta, poliisiauton punainen vilkkuvalo pyöri jatkuvasti. He olivat väsymyksen turruttamia.

— Kukaan teistä ei siis usko hänen aikoneen ottaa itseään hengiltä, poliisi kysyi.

Tony ei vastannut. Double-J ja Joey olivat varmoja asiasta.

— Ei tietenkään. Hän oli katolinen, hitto vie.

— Entä sinä? Poliisi katsoi Tonya. Sinähän olet Manero, vai kuinka? Etkö sinäkään usko hänen yrittäneen mitään sellaista?

— Itsensä voi ottaa hengiltä tekemättä sitä suoranaisesti, Tony sanoi.

— Oikein. Poliisi sulki muistilehtiönsä. Okei, voitte lähteä... kaikki. Hän meni poliisiautoon.

Muut lähtivät autolle. Tony epäröi, tuijotti hetken kuljettajan paikkaa, paiskasi oven takaisin kiinni ja lähti.

— Tony

Hän ei vastannut. Hän ei katsonut ympärilleen. Hän käveli nopeasti, kunnes tuli kadulle, sitten hän alkoi juosta. Hän juoksi kunnes henki ei enää kulkenut, ja silloin hän huomasi olevansa lähellä maanalaisen käytävää. Hän ei viitsinyt edes lukea, mihin se vei, laskeutui portaat, nousi ensimmäiseen junaan ja vajosi istumaan tyhjään vaunuun.

Hän nojautui taaksepäin ja tuijotti sokeasti vastapäisellä seinällä olevia julisteita. Hän halusi sulkea silmänsä mutta pelkäsi nukahtavansa. Ei ollut pysäkkiä, jonka ohi hän olisi voinut ajaa, mutta hän ei halunnut vielä nukkua.

Vähän ajan kuluttua hän nousi pois jollain asemalla ja nousi toiseen junaan. Hän etsi tyhjän vaunun tälläkin kertaa. Kun vaunuun tuli toisilla pysäkeillä muita ihmisiä, hän nousi junasta ja siirtyi seuraavaan.

Tunteja myöhemmin vaunut alkoivat täyttyä aamukiireisistä ihmisistä, jotka olivat matkalla jonnekin. Toisilla oli lehti kainalossa. Paksu lehti. Se muistutti häntä siitä, että oli sunnuntai. Lauantaiyö oli ohi.

Ohi lopullisesti, hän ajatteli äkkiä. Ja yllättäen palasi valo jonka hän oli sulkenut ulkopuolelle. Hän kuuli junan jyskytyksen. Hän pystyi taas hengittämään ja tuntemaan ja ajattelemaan. Lauantaiyö oli ohi ja sen mukana kaikki pelko ja hätä siitä mitä tapahtuisi, kun tämä hetki tulisi. Se oli tässä. Nyt. Hän oli helpottunut. Hän oli iloinen. Hän oli viettänyt tunteja ja kokonaisen elämän maanalaisessa odottaen, että lauantaiyö päättyisi.

Tony nousi hitaasti ja meni käytävällä riippuvan kartan luo. Hän etsi sormellaan, kunnes löysi oikean aseman.

Päivänvalo oli kirkas ja kylmä, kun hän nousi maan alta. Hän ylitti kadun, pysähtyi ja yritti selvittää sijaintinsa. Oikealla puolella olevan puiston täytyi olla Central Park. Se oli liian suuri ollakseen mikään muu. Hän alkoi kävellä...

Lopulta hän kääntyi sivukadulle. Hän käveli korttelin keskustaan, katsoi epävarmana ympärilleen, kääntyi taas. Useimmissa ikkunoissa riippui kukkia. Mitä kukkia, mikä ikkuna, mikä talo?

Hän meni kadun yli ja sisään portista. Eteinen tuntui tutulta. Hän tarkisti nimet. Hän epäröi, soitti sitten kelloa, jonka alla luki S. Mangano.

— Kuka siellä? hän kuuli äänen kaiuttimesta.

— Stephanie, Tony täällä.

— Häivy.

Hän kumartui lähemmäs ovipuhelinta, nojasi poskensa seinälautaan. — Minun täytyy saada puhua kanssasi, ole kiltti.

— Lasket leikkiä.

— Olen tosissani. Stephanie kiltti.

— Tony... soitan poliisin. Stephanie laski kuulokkeen.

Tony yritti avata ovea. Se oli lukossa.

— Stephanie... Stephanie..! hän huusi. Hän painoi soittokelloa ja piti sormeaan sen päällä, kunnes tyttö taas vastasi.

— Mene tiehesi, Tony. Kilahdus ja hän oli taas poissa.

Tony soitti uudestaan ja odotti ja soitti uudestaan ja odotti, mutta Stephanie ei vastannut. Tony oli matkalla takaisin yön usvaan. Hänen sydämensä löi niin rajusti, tuntui kuin hänen kyynelet tulisivat... kuin hänen sydämensä hakkaisi ja halkeaisi ja sieltä valuisivat kyynelet. Hän nojasi seinään ja hengitti ja odotti ja hetken kuluttua tuli ovesta poika. Tony tarttui oveen, ennenkuin se sulkeutui, ja meni sisään. Harkitun rauhallisesti hän nousi portaat. Stephanien oven ulkopuolella hän hengitti syvään. Sitten hän koputti.

— Stephanie, päästä minut sisälle. Ei sinun tarvitse pelätä, minä lupaan. Olen pahoillani siitä mitä tapahtui.

Hän kuuli tytön askelet oven takaa.

— Olet pahoillasi? Stephanie kysyi ja hämmästys hänen äänessään sai Tonyn häpeämään.

— Olen, hän sanoi. Stephanie kiltti. Minun tarvitsee puhua kanssasi.

— Sinun tarvitsee... puhua kanssani?

— Minähän sanoin.

— Sanoit että sinun on puhuttava kanssani.

— Sehän on sama asia.

— Ei, ei se ole sama, Stephanie sanoi ja avasi oven hitaasti ja katsoi Tonya. Okei. Tule sisään.

Tony meni sisälle ja Stephanie sulki oven.

— Ensimmäisen kerran päästän sisälle väkivaltaisen miehen, hän sanoi. Hän ei hymyillyt. Hän meni olohuoneeseen. Tony näki että hän oli alkanut purkaa tavaroita. Mekko, joka hänellä oli ollut edellisenä iltana, lojui tuolin selkämyksellä. Tony ei nähnyt siinä repeämiä.

— Minä jään tähän seisomaan, hän sanoi. Ei sinun tarvitse pelätä.

— Mitä on tapahtunut? Stephanie kysyi.

Tony olisi halunnut kertoa Bobbysta, mutta hän tiesi, että jos hän mainitsisi Bobbyn nimen, kaikki muukin virtaisi ulos eikä Stephanie ymmärtäisi häntä enempää kuin hän itsekään. Bobby oli kuollut. Kaikki mitä minulla koskaan on ollut, hävisi hänen mukanaan... Sydän alkoi taas jyskyttää.

— Kerron toiste, hän sanoi.

— Ei sinun tarvitse seistä siinä, Stephanie sanoi.

Tony meni huoneeseen.

— Olen ajellut maanalaisella koko yön, hän sanoi. Stephanie, saanko jäädä tänne huomiseen?

Tony! Äänessä oli pettymystä, suuttumusta ja varoitusta.

— Nukun lattialla, Tony selitti. Huomenna... Olen säästänyt rahaa. Hankin huoneen, aina minä jotain keksin, en halua mennä sinne takaisin, Stephanie. Brooklyn... haluan pois sieltä.

Stephanie katsoi häntä ihmeissään.

— Mitä sinä sitten aiot tehdä?

— Hankkia työtä.

— Mitä työtä?

— En tiedä. Mitä tahansa. keksin jotain.

— Mitä sinä osaat?

— En mitään. Sitten hänen ilmeensä kirkastui. En mitään — niin kuin et sinäkään aloittaessasi.

— Osasin kirjoittaa koneella.

— Saanko istua. Hän odotti, kunnes Stephanie nyökkäsi, ja vajosi sitten tuoliin. Hän ei jaksanut ajatella enää, hän oli lopussa. Sanoipa Stephanie mitä tahansa, hänen oli oltava samaa mieltä nyt.

— Tony? Anna anteeksi mitä sanoin... siitä hyväksi käyttämisestä...

Tony tuijotti häntä ilmeettömänä.

— Ei se ollut niin. Oli tuhansia muita syitä.

— Esimerkiksi? Tony kysyi.

Stephanie istuutui sohvalle ja veti jalat alleen.

— Esimerkiksi että tunsin itseni aina iloisemmaksi kun tapasin sinut. Sinä... sinä ihailit minua, sinun mielestäsi olin hyvä. En tiedä, mutta sinä sait minut tuntemaan itseni tyytyväiseksi itseeni.

Tony nousi ja alkoi kävellä huoneessa. Sitten hän meni ikkunan ääreen ja katsoi ulos.

— Kuule, Stephanie. Jos asun täällä, voisimme varmaan tavata joskus.

— Tony, mehän olemme puhuneet sen asian loppuun.

— En minä tarkoita sitä. Tarkoitan... kuin ystävät. Niin kuin kerran sanoit. Voisimme... auttaa toisiamme.

— Auttaa?

— Niin. Hän kääntyi. Et sinäkään ole niin varma itsestäsi. Ehkä sinäkin tarvitset... niin no, kunnioitusta ja ihailua ja sellaista. Ja minulla tulee vähän aikaa olemaan aika hankalaa.

— Hyvä luoja! Stephanie alkoi nauraa ja kääntyi sitten nolona. Haluat olla... ystäväni? Haluatko? Luuletko että osaat olla? Ystävä tytön kanssa? Pystytkö siihen?

— En... en tiedä. Ehkä haluan. voin yrittää.

— All right.

Stephanie vakavoitui. Hän katseli Tonya mietteliäänä ja otsa rypyssä. Tony odotti. Lopulta Stephanie sanoi odottamattoman päättäväisesti.

— Okei, autetaan toisiamme. Ollaan ystäviä. Ja hän hymyili.

Tony syöksyi häntä kohti, pysähtyi sitten.

— Sanotaanko sitten niin, Tony? Stephanie melkein kuiskasi. Hän ojensi kätensä, Tony epäröi ja tarttui siihen.

— Sanotaan niin, hän sanoi.

He seisoivat hieman hämmentyneinä ja katsoivat toisiaan ja hymyilivät. Sitten Tony painoi päänsä ja laski toisen kätensä heidän kättensä päälle. Hän näytti niin nuorelta, että Stephanie olisi halunnut syleillä häntä. Hän tunsi Tonyn käsien lämmön ja katsoi hänen painunutta päätään, ja äkkiä hän ei ollutkaan varma siitä, halusiko syleillä poikaa vai halusiko, että Tony syleilisi häntä.